

A Holdon

„Az egész világ lázban égett a Forduló miatt. Mindenkit megérintett a váltás szele, akár bevallotta, akár nem. Egyesek reménykedve várták az új ezredév jöttét, bízva abban, hogy van jövő és esély az Életre, jobb, szebb világra. Mások mitikus rettegéssel figyelték a nap nap után fogyó évezred múlását, kutatva a Világvége csalha-tatlan jeleit. Remény és rettegés, e két érzés mozgatta az Emberiséget. Kinek van iga-za? Remélem, a reménykedőknek, bár, hogy okunk legyen a rettegésre, azon is sokan fáradoznak. Még mindig vannak fegyvergyárak, hadi kutatások, és persze háborúk is, ahol fel lehet, kell használni a legújabb fejlesztményeket. Az Emberiség saját békét-lenségétől üzötten már képes a totális önmegsemmisítésre. Na és igen, vannak békére vágyók is, akik kínjukban már-már valamiféle külső segítségre számítanak. A nagy Jótevőre a Kozmoszból. Ők azok, akik leszállópályát építenek a sivatagban és kitar-tóan fürkészik az éjszakai eget. ...de több ezer év után is még mindig csak mi vagyunk itt a Földön, gyarló emberek.”

Andrea sóhajtva csukta be a Naplót.

– Csak a helyszín változott – adta vissza Marionnak a könyvet. – Ma itt, a Holdon csaknem ugyanez a helyzet. S még ezredforduló sem kell hozzá... Jó, jó a legyőzötteket most nem megsemmisítik, hanem felhasználják. Ők építik a Mars Bázist. A háború ezúttal nem a testet pusztítja el, a tudatot törik meg, a lelket igázzák le. Én nem hiszem, hogy a pszicho-csapda, az agyemosogatás humánusabb megoldás, mint a fizikai megsemmisítés. Na, jöhet a depresszió! Marion, miért adsz nekem ilyen olvasmányokat?!

– Csak azért, drága Andreám, mert téged is érdekel a történelem, a jelen története, s úgy melleleg vizsgálgaanyag a Napló. A depressziódat meg csak hagyd békén nyugodni, ne kapkodj folyton utána! Menjünk ki inkább a Kráterekhez!

– Nyertél, győztél! Depresszió marad, mi megyünk. Én vezetem a holdjárót.

– Hát, ha nem katapultálsz ki belőle...

– Ígérem, jó leszek.

Andrea élvezte a vezetést. Valahányszor, ha rossz kedve volt, beült a holdjárójába és kiment a Terepre. Néha csak úgy száguldozott össze-vissza. A könnyű kis járgány képes volt minden szeszélyét kielégíteni. A gömb formájú kabin teljes védelmet nyújtott a külső hatások ellen, ugyanakkor a látvány minden irányból maradéktalanul élvezhető volt a vezető számára. A kerékben kerék futóművek gond nélkül tették lehetővé a leghirtelenebb és legkülönbélebb irányváltásokat. Sőt, kisebb-nagyobb magasságokban repülésre is alkalmas a holdjáró. Andrea jól ismerte és ki is használta a jármű valamennyi előnyét. Beleértve ebbe a vész helyzetben automatikusan működésbe lépő kapszulát is, amely robotpilótája segítségével katapultálja az óvatlan vezetőt és visszazállítja a Holdváros védett kupolája alá, egyúttal pontos információval szolgál az elhagyott holdjáró hollétéről.

Azóta, hogy egy alkalommal Andreának sikerült – akaratlanul – kipróbálnia a kilövést, a lány sokkal óvatosabb lett. Ezt a barátnője is észrevette, azóta szívesebben tartott vele a Terepen való kószálásokban, amelyek mindig élményszámba mentek, különösen a Kráterek környékén. Volt ennek a helynek valami varázsa. A mély csend, a rezzenéstelen táj, a fények játéka, mind-mind különös nyugalmat sugárzott. A két lány egy darabig csak ült szóltanul egymás mellett. (Talán éppen ez volt barátságuk igazi alapja, hogy tudtak együtt hallgatni, időt engedtek egymásnak a gondolataikban való elmerülésre, tudtak egymásra figyelni szavak, magyarázkodás nélkül.)

Andrea megrázkódott:

– Marion, van itt valaki!

Marion, követve barátnője tekintetét, végigpásztázta a környéket. Csak kő és homok mindenhol, élettelen táj.

– Persze – mondta –, Te meg én.

Andrea mozdulatlanra dermedt. Lehunyta a szemét, a holdjáró belsejébe húzódott, oda, ahol már nem az átlátszó üveg, hanem a védettség illúzióját adó fémburkolat kezdődött. Felerősödött bőrén, az idegeiben a vibráló érzés: nincsenek egyedül. Félt. Szerette volna minél kisebbre összehúzni magát, szeretett volna bebújni egy takaró alá, hogy „láthatatlanná” váljon.

Folyamatosan érezte az *Idégent*.

– Marion, van itt valaki! Érzem. Nem ember, és közel van hozzánk.

Marion fejcsóválva vizslatta végig újra a tájat. A kép változatlan. Kő, homok, csillámló fények a kráter peremén, de sehol egy élőlény, rajtuk kívül.

– Marion! – Andrea hangja szinte sírós volt. – Tudod, hogy nem vagyok fantasztá. Csupán hiszem azt, hogy amennyiben a Világegyetem végtelen, végtelen számú lehet a benne rejlő értelem is. Tudom, hogy a találkozásnak idegen civilizációkkal mind a mai napig nincs egyértelmű bizonyítéka. Ezt elfogadom, de ez miért zárna ki a lehetőséget is?

Andrea egyre nyugtalanabban viselkedett. Forgolódott, mintha keresne valakit, valamit. Arcán zavar látszott, szeme idegesen rebtent.

– Te nem érzed ezt a furcsa..., mintha figyelne bennünket valaki?!

– Nem érzek semmi különöset. Nincs itt az égvilágon senki. De, hogy válaszoljak a kérdésedre, nem zárja ki, pontosabban nem az zárja ki a találkozás lehetőségét, hogy eddig még nincs rá bizonyíték, hanem az objektív korlátok. A távolság és az időtényező értelmetlenné teszi a felemésztett energiát. Az Ember által felfogható idő és tér keretein belül már jó tüzetesen felderítették a minket körülvevő Kozmoszt. Nincs itt rajtunk kívül élet. A távolabb lehetséges civilizációkkal pedig mi a csudát tudnánk kezdeni, ha vannak is egyáltalán? Mire tőlünk odaér valaki és visszaindul, itt már lehet, hogy a Galaxist sem találja a helyén, nemhogy az őt odaküldőket. Gondolj csak bele, hogy a Földre vagy a Marsra küldött fényüzenetet is csak késéssel fogják, nem beszélve a válaszról, pedig a Világegyetem szempontjából ez még csak nem is távolság.

Andrea igyekezett figyelni Marion kiselőadását, de ez külön erőfeszítésébe került. Szellemét valamiféle kettősség uralta. Miközben hallgatta Mariont, és értette is a szavait, tudata mélyén megmagyarázhatatlan gondolatok ébredtek. „Ne légy ilyen görcsös...! Nincs bennünk ártó szándék!... Szavak nélkül... érzések...” Ilyen és ehhez hasonló mondatfoszlányok gyötörték az agyát, mint ez is, hogy „igaz, emberi gondolkodással mérve...”

Elmosolyodott, ez utóbbi gondolat akár az *Idegen* válasza lehetne Marion eszmefuttatására. Kósza ötletének hangot is adott:

– Marion, értem én a kételyeidet, lehet, hogy igazad van, de inkább azt hiszem, hogy túlságosan emberi léptékű mindaz, amit elmondtál. Na jó, persze ez természetes, hiszen ember vagy, emberi típusú gondolkodással. Próbáljunk meg ettől elvonatkoztatni – ami segítség nélkül szinte lehetetlen –, na de próbáljuk meg! Tegyük fel, hogy van olyan civilizáció, olyan közlekedési forma, tér-, időugrás, mit tudom én, mi, ami a mi számunkra felfoghatatlan, de az „számukra” egyszerű tény. Lehet, hogy nekik nincs szükségük oxigénre, lehet, hogy a „testük”, már amit mi testnek értünk, náluk amőbaszerű vagy kapszulaforma, esetleg kristályos, netán tömény fény. Miért ne lehetne így?

– Fantasztá! – rázta a fejét Marion.

– Várj! Még folytatom. Azt mondd, lehetetlen az idő és tér korlátait leküzdeni. Az ember pedig már jó egynéhányszor megtette ezt. Először csak a földön tudott közlekedni. Egy hegy, erdő, folyó több tíz-száz kilométeres kitérőkre kényszerítette. Ez nyilván jókora idővesztéssel is járt a későbbi légvonalbeli közlekedéshez képest, mert hisz jöttek ám a járművek földön, vízen és a levegőben. Zsugorodott a tér-időkorlát. Ma már a Kozmoszban röpködünk. Hajdan a Holdról azt hitték, sajt az egerek mennyországának kárpitján. Ma itt élünk.

A „nagymonológ” végén Andrea elnevette magát. Úgy tűnt, közben megnyugodott, de váratlanul érthetetlen, összefüggéstelen szavakat kezdett el motyogni, és elnézett Marion válla felett, valahová a távolba, de nem volt ott semmi, csak a kráter peremén táncoló fények hoztak valami változatosságot az élettelen tájba. Andrea pedig egyre csak beszélt *Valakikhez*:

„Jól van, na! Már nem félek tőletek! Tudom, a szavak nem..., csak Marion miatt... Még én sem ..., de talán már nekem sem kellenek...”

Szeme lassan lecsukódott, szája szögletében vidám mosoly ült és közben elaludt. Legalábbis úgy tűnt, mintha aludna.

Marion előbb csodálkozva, majd egyre növekvő rémülettel próbálta magához téríteni. Sikertelenül.

– Andrea! Andrea, ébredj fel! Ne hülyéskedj! Térj már magadhoz! Nem érted?! Kelj fel!

Kétségbeesetten próbálkozott mindennel, de Andrea aludt. Békésen, nyugodtan... és felébreszthetetlenül. Marion körbenézett. Most sem látott változást a tájon. Nem volt a környéken senki és semmi, csak holt anyag, homok és kő. Andrea már nem motyogott, csak aludt. Aludt, mint akiből a lélek elszállt, de nem halt meg. Marion kétségbeesése dühbe csapott át. Nem hitt Andreának, de tudata mélyén ott motoszkált, „hátha mégis *igaz*”, s bár nem látott élőlényt, nem érzékelt semmit, mégis őrjöngve üvöltötte világgá:

– Hagyjátok békén! Engedjétek el! Ne bántsátok! Mit akartok tőlünk?!... Mutatkozzatok már! A fenébe is,... ha vagytok! A francba, a francba... a francba!

Dühöngött és tehetetlenségében sírva fakadt.

Mégis a kapszula szállította őket vissza a Kupola alá.

Andrea a kómás álomtól volt tehetetlen, Marion a félelemtől. El akarta panaszkodni, hogy mi történt velük, védelmet akart kérni a fölé hajoló emberektől, de valami megállította. Hogy mondja el a történeteket, mi is történt egyáltalán? Ő maga sem tudja. Kitől, mitől fél? ...és Andrea miért alszik? Alszik, ...vagy meghalt?

Marion csodálkozva nézett körül. A följük hajló emberek, a Kupola megnyugtató látványa, az ismerős környezet rádöbbenette arra, hogy valószínűleg barátnőjéhez hasonlóan ő is elvesztette az eszméletét egy időre. A Kráterektől a Kupola védettsége alá vezető út mindenesetre „missing time”-ként jelentkezett nála. Már éppen arra készült, hogy szabad folyást engedve feltörő gondolatainak, elpanaszolja az egész lehetetlen kalandot, amikor észrevette, hogy Andrea a *titok-jelet* rajzolja ajkára. Így aztán a nagy lélegzetvétel egy, a legkevésbé sem kisebb sóhajtásba torkollott és a kérdésözönre csak ennyit válaszolt:

– Nem tudom.

Ostromolták pedig őket derekasan a legkülönfélébb, válaszra váró kérdésekkel.

– „Hol voltatok? Mi történt? Mit láttatok? Miért volt a katapult?” – Mindez, s még ezernyi más kérdés egyszerre, ömlesztve zuhogott rájuk.

Marion pedig mindegyre csak azt ismételte:

– Nem tudom. Nem tudom! Neeem tudooooom!

Andrea még ennyit sem mondott. Némán várta, hogy az egészségügyisek végre az elkülönítőbe vigyék őket.

Egy fiatal orvosostizt megkönyörült rájuk. Elzavarta a kíváncsiskodókat és kollegáit is türelemre intette.

– Hagyjuk most őket békén! Úgy látom, leginkább pihenésre van szükségük. Van valami panasz? Kérnek valamit?

– Semmi bajunk – bizonygatták a lányok. – Haza szeretnénk menni.

– Ma még nem. Értesíthetem a hozzátartozóikat?

– Majd mi! Köszönjük – válaszolták a lányok egyszerre.

Szerencsájukra mindketten megúszták a magyarázkodást, csak az üzenetrögzítő készülékek „voltak otthon”.

Alighogy kettesben maradtak, Marion kifakadt:

– Mi a frász volt ez, Andi? Halálra rémítettél! Úgy néztél ki, mint... nem is tudom, nem olyan voltál, mint aki meghalt, hanem... Olyan furcsa voltál. Tudod mi történt velünk?

– Tudom, Marion. Belekerültem egy energiahídba. Hogy is mondjam el? Voltál már te is úgy, hogy eszedbe jutott egy dallam, egy versrészlet. Nem tudod, hogy jutott eszedbe, egyszer csak ott zakatol az agyadban a gondolat. Valami ilyesmi történt velem is a Krátereknél, csak hogy az egy soha nem hallott, át nem élt „beszélgetés” volt. A gondolat, a megfogalmazódott kérdések, s a rájuk azonnal érkező válaszok nem a saját gondolataim, régi élményanyagból vett ismereteim voltak, hanem nekem szóló kommunikáció. Telepatikus – vagy ahhoz nagyon hasonló – kapcsolatfelvétel egy idegen civilizáció részéről. A Holdon az emberekkel együtt már elég régóta létezik egy másik életforma is. Ők elférnek tőlünk, és nem zavarják köreinket. Szerintük az Ember és a Light – ahogy ők nevezik magukat – képes meglenni egymás mellett, de tapasztalataik szerint az Ember nem egészen így gondolja. Valahányszor csak felmerül a lehetősége egy harmadik típusú találkozásnak, az emberek rögtön hadrendbe állnak, s máris azon igyekeznek a nemzetek, hogy egyedül ők legyenek az *Idegenek* vendéglátói vagy éppen legyőzői, a Világegyetem megmentői, az éppen aktuális össznépi szenvedélynek megfelelően. A Lightek nyugalomban, békében élő lények. Inkább elrejtőznek, mintsem kísérleti alanyokká, háborúk okaivá válva világunk pusztulását idézzék elő. Rejtőzködésük másik oka pedig az, hogy az emberiség még nem érett az ő

technikai-pszichikai szintjük befogadására vagy legalábbis nagyon kevés ilyen ember van. A Lightek hullámokkal kommunikálnak, energiahidakon közlekednek, számukra mást jelent az idő, tér és a végtelen fogalma, mint nekünk. Nekem, bár állításuk szerint nagyon érzékeny és alkalmas vagyok a velük való kapcsolatfelvételre, az egész szervezetemet igénybe vette az akarat, érzés vagy mit tudom én, mi, hogy megértem őket, s ne sérüljek meg belekerülve az energianyalábukba, ezért láttad úgy, mintha meghaltam volna. Végig tudtam, hogy hol vagyok, hogy mellettem vagy, jelezni akartam neked, de nem vetted észre. Nagyon megijedtél.

– Az nem kifejezés! Velem miért nem „beszélgettek”? Rám miért nem voltak hajlandók legalább egy kicsit odafigyelni?

– Nem lógtál bele az útjukba. Az a bizonyos energiahíd néhány tizedmilliméternyi széles nyaláb, s az is csak akkor érvényesül, ha egy bizonyos idegvégződést érint az ember agytörzsében. Szóval az én esetem a véletlenek véletlen egybeesése. Meglehetősen ritka esemény. Ennek köszönhetik többek közt a nyugalmukat is. Na meg annak, hogy én megértem őket. Megértem, hogy észrevétlenek akarnak maradni, s tudom, hogy ebben segítségemre leszel te is.

– Ühüm... de azért irtó buli lenne találkozni velük! Szóval, hát ezért mutattad a *titok-jelét*?

– Ezért. Te pedig rögtön tudtad, hogy mit jelent, ezért vagy a barátnóm. Többek között! Jó, hogy megértesz, jó, hogy tudsz hallgatni. Én is szeretnék találkozni velük, de azt hiszem, nem fog menni. Talán, majd csak, ha ők is akarják, ha majd itt lesz az ideje.

Elhallgattak. Gondolataikba merültek. Ki-ki a maga módján próbálta feldolgozni, értékelni az élményeket.

A fiatal orvostiszt a megfigyelő ablak előtt nagyon is emberi módon elmosolyodott. Alakját szivárványszínre bomlott fény ölelte körül.

Soha többé nem látta őt senki.

